

det Krav, at der maatte gives Godtgørelse for disse store Bevillinger ved, at der blev givet tilsvarende Nedsættelse paa andre Punkter, og derfor blev det ekstraordinære Budget i de Aar stærkt beskaaret, saa de militære Udgifter bleve holdte nogenlunde inden for de sædvanlige Grænser. Det er ikke sket i Aar. Ganske vist oplyste den ærede Ordfører, at der var sket noget i den Retning; der var nemlig ved 2den Behandling blevet bevilget 3,000 Kr. til Anskaffelse af Cykler, men Krigsministeren var nu kommen i Tanker om, at han kunde spare den ene Cykle, det vil sige 300 Kr. Det er imidlertid ikke det, det kommer an paa, om der kan spares en Cykle her eller en Sabel der, men hvad vi trænge til, er Nedsættelser, der virkelig kunne opveje de betydeligt forhøjede Udgifter til Lønningerne.

Saa sagde den ærede Ordfører, at jeg var sikkert ked af, at Kanonbevillingen er begrænset til 250,000 Kr. i Aar. Nej, det er jeg selvfølgelig ikke ked af, jeg vilde have ønsket, at den slet ikke havde været repræsenteret paa Finansloven. Men er der i Aar ikke kommet mere med af denne Bevilling, kunne vi være sikre paa, at det bliver meget værre næste Aar, saa nøjes vi ikke med 250,000 Kr., men saa skal der maaske bevilges $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., saa Resultatet bliver dog lige galt. For øvrigt kunde jeg jo ikke vide ved 2den Behandling, at der ikke vilde blive krævet mere i Aar. Jeg kendte ikke den ærede Ministers Planer og kunde ikke vide, hvor vidt han var med sine Bestillinger. Det kunde derfor lige saa godt have truffet sig, at han i Aar havde forlangt $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. som de 250,000 Kr., han nu har forlangt til Kanoner.

Denne Bevilling støtter sig til en Lov, men vi føle os ikke forpligtede til at stemme for, hvad der kræves i Anledning af denne Lov. Jeg anser os baade formelt og reelt berettigede til at stemme imod denne Bevilling, og det ville vi ogsaa gøre. Det er min Overbevisning, at hvis denne Bevilling, paa 250,000 Kr. skulde sættes under Afstemning ude omkring i Landet, og man vilde spørge Vælgerne, om de ønskede denne Udgift afholdt, da er det min Overbevisning, at de Heirer vilde komme i en sørgelig Minoritet, og at det aldeles afgørende Svar herpaa vilde blive, at man ikke ønskede, at Landets Penge skulde udgives hertil. (Modsigelse.) Der var et æret Medlem, der sagde Nej, men det strider i hvert Fald mod den Erfaring, jeg har faaet ved at tale med mange for-

skellige Mennesker ude fra Landet, og fra alle Sider hører man netop meget stærkt Mishag med, at Folketinget er gaaet med til denne Bevilling. Der har jo heller ingen Grund været, synes jeg, til at vedtage den, navnlig da vi staa over for Nedsættelsen af en Kommission, fordi en Bevilling som denne til disse 128 ny Kanoner ikke kan andet end foregribe Kommissionens Arbejde. Nu blev i hvert Tilfælde vort Artilleri, hvad det minimale angaar, slaaet fast. Disse 128 Feltkanoner skulle anskaffes, og dertil hører et vist Antal Mandskab, menige og Befalingsmænd, og dermed forekommer det mig, at Artilleriets Rammer ere blevne slaaet fast, i hvert Fald hvad det minimale angaar. Det er muligt, at Kommissionen kommer til, at vi skulle have mange flere, at vi skulle have 10 Gange 128 Kanoner, det ved jeg ikke; men under disse 128 Kanoner komme vi i hvert Fald ikke; dem slippe vi ikke for, og da der tilmed skal være et vist Forhold mellem Artilleriet og andre Vaabenarter, ere dermed ogsaa delvis de andre Vaabenarter fastslaaet, hvad det minimale angaar. Jeg kan ikke se bedre end, at Kommissionens Arbejde her paa et af de aller væsentligste Punkter er blevet foregrebet, saa at den Kommission, hvormed der jo har været Tale i mange Aar, i mine Øjne nærmest kommer til at staa som et rent Proformaværk, en Kommission, som i Virkeligheden ingen Betydning vil faa. Hvis nogen tror, at den ender sit Arbejde med at komme til en Nedgang i Militærudgifterne, tror jeg efter dette her at dømme, at de ville blive sørgeligt skuffede. Men Kommissionen kan naturligvis gøre en Ting, den kan sidde i adskillige Aar og arbejde, og saa har man Fred saa længe, og man kan maaske foretage den ene Udvidelse efter den anden i Ly af denne Kommission. De, der ere misfornøjede, blive henviste til Kommissionen, og imedens glider Tiden, og saa har man Fred saa længe.

Jeg kan ikke andet end ønske den højtærede Krigsminister til Lykke med det Held, der følger ham, synes jeg, ved alt, hvad han rører ved. Han er en heldig Mand; men jeg vil sige, at han i mine Øjne ogsaa er en meget farlig Mand, og at han endvidere for vort Land er en meget kostbar Mand. Den højtærede Minister er ikke en Mand, der holder lange Taler for at overbevise os her i Tinget, men han forstaar at handle, han forstaar at sætte sin Villie igennem. Vi hørte, den Gang Kanonerne vare til